

живѣ нито день даже. А какъ ли живѣятъ толкова години арабитѣ и малкитѣ арабчета!? . . .

Имотѣтъ на арабинѣтъ е само неговата палатка, орѣжжието и бързоногого конче, което бѣга изъ пустинята сѣщо като нѣкое бързоприло птиче.

Въ старо врѣме живѣлъ по тия мѣста нѣкой си чернокожъ на име Абдулъ-Керимъ. Случило му се веднажъ да пътува прѣзъ пустинята. Нѣйдѣ въ едно пустинно селце живѣла дъщеря му съ дѣцата си. Той отдавна не билъ ги виждалъ, та се затѣжилъ за тѣхъ и рѣшилъ да имъ отиде на гости. Помолилъ се една сутринъ на *Алаха* и *Мохамеда* и трѣгналъ. Напълнилъ кесията съ пари, торбичката съ хлѣбъ и мѣхчето съ вода и се осигурилъ отъ смъртта.

Дълго той пътувалъ изъ пустинята, а селото било още далечъ. По едно врѣме храната му се прѣсполовила, а водата свѣршила до капка. Жаждата започнала да го измѣчва, а вода нѣмало никѣдѣ. На пътя видѣлъ едно младо дръвце; отсѣкалъ отъ него една прѣчка и почналъ да му гризе кората, за да си намокри устнитѣ отъ сока ѣ. Колкото отивалъ по-надалечъ, толкова ставало по-лошо за него: жаждата го усилвала, силитѣ му го напуцали и смъртта се приближавала съ бързи крачки. Започналъ той жално да се моли на *Аллаха* и *Мохамеда* и на пустиннитѣ духове за помощъ. По едно врѣме прѣдъ него се явилъ образѣтъ на царя на пустиннитѣ духове въ видъ на човѣшки кости и го попиталъ що желае. Арабинѣтъ му казалъ неволята си и той му посочилъ наблизу една канара, отъ която извираше бистро изворче. Напилъ се той доволно и се поклонилъ учтиво на пустинния духъ. Прѣди да се раздѣли отъ това спасително мѣсто, арабинѣтъ се обѣрналъ